

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ FRANCOIS COPPÉE

"Υστερ' απ' τ'ο γεύμα οι άνδρες είχαν άποσυρθεί στο καπνιστήριο και συνομιλούσαν. 'Ο γνωστότατος Ιουδαίος Περέιρα, διευθυντής θεάτρου, στεκόταν κοντά στο τζάκι, κρατώντας ένα ποτηράκι με ποτό.

— Τ'ο δράμα, έλεγε, είναι καλό όταν την υπόθεσί του μπορεί να την διηγηθ'η κανείς σε πέντε λεπτά... 'Όταν έρχεται κανείς συγγραφέυς στην 'ώρα του προγευμάτος μου για να μου κάρη λόγον για κάποιο δράμα του, τον σταματώ άμέσως και του λέγω :

— Μπορείς να μου π'ης την υπόθεσι πριν τελειώσω αυτό τ'ο βραστό αυγό ;... εάν δεν μπορεί, τότε τ'ο δράμα του δεν αξίζει τίποτε !

Και ο Περέιρα έρρόφησε τ'ο ποτό του.

— 'Εγώ δεν είμαι δραματικός συγγραφέυς, ειπεν ο Μαυρίκιος, ακολουθός πρεσβείας, νέος ύψηλός, χωμένος σε μία βαθεία πολυθρόνα. "Αν θέλεις όμως, Περέιρα θά σου διηγηθώ εν' άνέκδοτο, τ'ο όποιομ μου φαίνεται ότι είναι καλός συγγραφέυς μπορεί να τ'ο κάρη δράμα.... "Ενα μόνο κάρη τ'ο κακό, ότι τ'ο άνέκδοτο αυτό δεν μπορώ να τ'ο διηγηθώ έως ότου φάγη κανείς εν' αυγό βραστό.

— Σου παραχωρώ τότε καιρό να φάγω ένα σφουγγάτο, άπάντησε γελώντας ο Περέιρα. Νά σου πώ όμως, έγω δυσπιστώ στις υποθέσεις των δραμάτων, όταν προέρχονται απ' άνθρώπους τ'ης τάξεώς σου. "Αλλά τέλος πάντων. λέγε να ιδούμε.

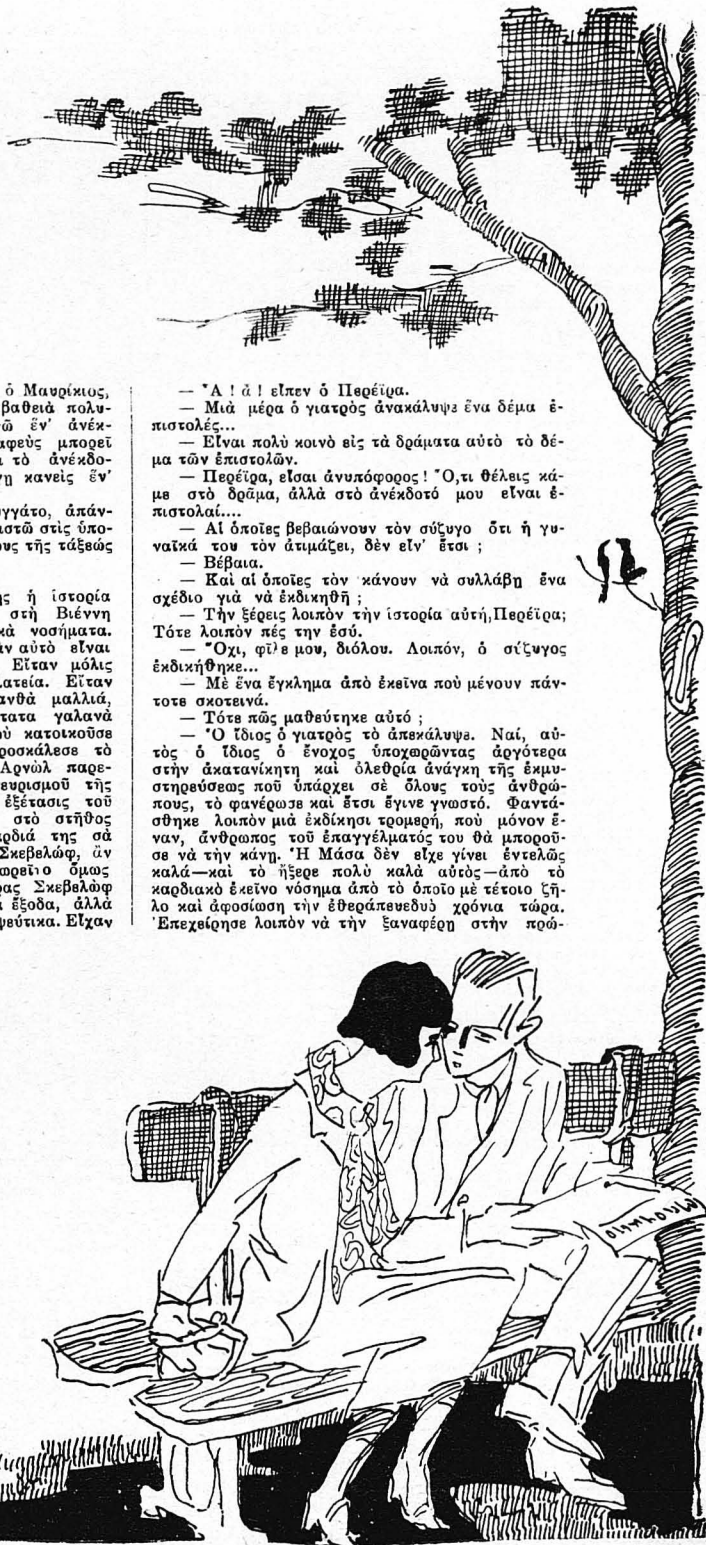
'Ο Μαυρίκιος άρχισε να διηγείται :

— "Όταν βρισκόμουν στην πρεσβεία τ'ης Βιέννης ή ιστορία αυτή είχε διαδοθ'η σε όλα τ'α σαλόνια. Τότε ύπ'ηρχε στη Βιέννη ένας ιατρός διάσημος πού πάντων για τ'α καρδιακά νόσηματα. Λεγόταν—άλλάξω τ'α όνόματα βέβαια, γιατί τ'ο συμβάν αυτό είναι πολύ τραγικό—λεγόταναι λοιπόν, ιατρός 'Αρνώλ. 'Είταν μόλις σαράντα χρόνων και μ' όλον τούτο είχε μεγάλη πελατεία. 'Είταν φηρικός, κομψότατος, με πρόσωπο κυνικόμ, με ξανθά μαλλιά, τέλειος αυστριακός τύπος.... Πρό πάντων είχε ωραιότατα γαλιανά αλλά ψυχρά μάτια. Κάποια ρωσική οικογένεια πού κατοικούσε τότε στη Βιέννη—ας την ονομάσουμε Σκεβελώφ—προσκάλεσε τ'ο γιατρό για να εξετάση την κόρη τ'ης, στην όποιαν ο 'Αρνώλ παρατήρησεν, άμέσως μετά την πρώτη εξέταση, άρχος άνευρισμού τ'ης καρδιάς. Τη δεσποινίδα Μάσα την έτάραξε πολύ ή εξέτασις τού γιατρού.... Για άσφηθίτ'η τ'ο ! να βάζη τ'ο αυτί του στο στήθος μ'ας ωραίας μικρής μελαχροινής και να χτυπή τ'ην καρδιά τ'ης σά να τ'ης λέει : «Μπορώ να πώ...» "Η οικογένεια Σκεβελώφ, άν και είχαν μητ'η μέσ' στην καλλίτερη κοινωνία έθεωρείτο όμως κάπως ύποπτος. Κατοικούσε σε ξενοδοχείο. 'Ο πατέρας Σκεβελώφ δε ντυνότανε πολύ άριστοκρατικά. "Εχ'αν μεγάλα έξοδα, αλλά τ'α διαμάντια τ'ης κυρίας Σκεβελώφ έλεγαν πώς είναι ψεύτικα. 'Εχ'αν επίσης άλλα δύο κορίτσια τ'ης παντρείας, πολύ όμορφα. Τέλος έφαινότουσαν άμφιβόλου άριστοκρατικότητος. 'Ο γιατρός μας εν τούτοις έρωτεύθη την δεσποινίδα Μάσα και την έζητησε γυναίκα του. "Η πρότασις του έγινε δεκτή και σε λίγο την παντρεύτηκε.

"Η οικογένεια Σκεβελώφ όμως άμέσως μετά τ'ο γάμο φαίνεται πώς άηδίασε την Βιέννη και έφυγε απ' αυτή. "Η σύζυγος τού γιατρού άρεσε πολύ στην κοινωνία τ'ης Βιέννης και όλοι συμπάθησαν πολύ τ'ο νεόπαντρο αυτό ζευγάρι. "Ο γιατρός άγαπούσε διπλά τη Μάσα και ως σύζυγόν του και ως ασθενή του. Την έλάτρευε και την γιατρέυε με προσοχή. Αυτή του ή άφοσίωσι είχε θέλει τις ασθηματικές Αυστριακές. "Η ύγεια τ'ης κυρίας 'Αρνώλ, π'ηγαινε όλοένα καλλίτερα και έφαινότανε συχνά στους χορούς και στις συναναστροφές, πολλές φορές μάλιστα έχόρευε....

— Παρά τ'ο καρδιακό νόσημά τ'ης ;

— Ναι. "Η νεαρά γυναίκα φαινόταν ότι είχεν γιατρευθ'η έντελώς, ώστε ο σύζυγός τ'ης επέτρεπεν, ως ιατρός, να χορεύη ένα βάλς.... "Αν μπορούσε όμως θά τ'ης τ'ο άπηγόρευε και αυτό γιατί ήταν τρομαρά ζηλότυπος και είχε μισήσει πώς ο ωραίος λοχαγός Μπλάζεβιτς ήτο πάντοτε πρώτος έγγεγραμμένος στο σημειωματάριο τού χορού τ'ης κυρίας 'Αρνώλ και την έσφιγγε τροφωτάτα στο στήθος του. Νά μη τ'α πολυλογώ, ή κυρία 'Αρνώλ και ο Μπλάζεβιτς είχαν άγασηθ'η...

— "Α ! ά ! ειπεν ο Περέιρα.
— Μία μέρα ο γιατρός ανακάλυψε ένα δέμα έπιστολές...

— Είναι πολύ κενόν εις τ'α δράματα αυτό τ'ο δέμα των έπιστολών.

— Περέιρα, είσαι άνυπόφορος ! "Ο, τι θέλεις κάμε στο δράμα, αλλά στο άνέκδοτό μου είναι έπιστολαί....

— Αι όποιες βεβαιώνουν τόν σύζυγο ότι ή γυναίκα του τόν άτιμάζει, δεν ειν' έτσι ;

— Βέβαια.

— Και αι όποιες τόν κάνουν να συλλάβη ένα σχέδιο για να έκδικηθ'η ;

— Τ'ην ξέρεις λοιπόν την ιστορία αυτή, Περέιρα; Τότε λοιπόν πές την έσύ.

— "Οχι, φί'ε μου, διόλου. Λοιπόν, ο σύζυγος έκδικηθ'ηκε...

— Με ένα έγκλημα από εκείνα πού μένουν πάντοτε σκοτεινά.

— Τότε πώς μαθεύτηκε αυτό ;

— 'Ο ίδιος ο γιατρός τ'ο άπεκάλυψε. Ναι, αυτός ο ίδιος ο ένοχος ύποχωρώντας άργότερα στην άκατανίκητη και όλεθρία ανάγκη τ'ης εκμυστηρεύσεως πού ύπάρχει σε όλους τους ανθρώπους, τ'ο φανέρωσε και έτσι έγινε γνωστό. Φαντάστηκε λοιπόν μία έκδικησι τρομερή, πού μόνον έναν, άνθρωπος τού επαγγέλματος του θά μπορούσε να την κάρη. "Η Μάσα δεν είχε γίνει έντελώς καλά—και τ'ο ήξερε πολύ καλά αυτός—από τ'ο καρδιακό έκεينو νόσημα από τ'ο όποιο με τέτοιο ζήλο και άφοσίωσι την έθεωρείτευε χρόνια τώρα. 'Επεχείρησε λοιπόν να την ξαναφέρη στην πρώ-

τη την κατάσταση. Συγκρατώντας την όργη του περιορίστηκε μόνο να φανεί ανήσυχος και ύποπτος και έτσι κατόρθωσε να γεννηθί στο μυαλό της γυναίκας του ο φόβος και η άγνοια. Έγνώριζε από τα γραμμάτια που είχαν πέσει στα χέρια του πόσο θεράλλει ήταν αγαπηθεί ο δούδ αυτός έραστα και ήταν βέβαιος ότι θα προσπαθούσαν να βλέπαισται έστω και με κάθε κίνδυνο. Αλλάς όρελήθηκε από την περίπτωση αυτή και από τότε εφρόνιζε να βάζη παντός είδους έμποδια μεταξύ της Μάσας και του Μιλάτζεβιτς. Προσλαβούσ να μεταϊονονται οι συνεντεύξεις τον, να διακόπτεται η άλληλογραφία τους να ανήσυχουν και να φοβούνται. Μέσα σ' αυτή τη ζοή τη γεμάτη από τις πιο ζωηρές και θλιβερές σιγανήσεις ή ύγια της κυρίας Άρνολ έπεδεινώθη και πάλι. 'Ο γιατρός έφρονεε τη γυναίκα του με τόση βεβαιότητα και άκριβεια, με όσην έλλοτε την έλεγε γιατρέφει. Έκτος από τις τρομερές ανήσυχες που της προκαλούσε και οι όποιες έπέφεραν την κυλοφορία του αίματός της με μέγιστη ταχύτητα ό επιδέσιος εκείνος γιατρός κατόρθωνε ώστε οι ήμερες της να είναι τόσο θλιβερές που καθημερινός να επιδεινώνεται ή κατάσταση της. «Έπειτα έξαρνα διακίνετο ότι δεν έξήλεσε καθόλου και φανότανος μέχρι διακόφυ σιγανήμένος, για να βασανίση τη γυναίκα με τις τύψεις της. «Μά τι πρέπει λοιπόν, φτωχή μου Μάσα; της έλεγε. Δέ μπορώ να διαγνώσω πιά τίποτε» φάναισται σάν να πεθαίνης από λύπη. Μήπως δεν είσαι εύτυχη μαζί μου;» Και ένω παρατηρούσε με διαβλική ήδονη την πρόοδο του κακού, έσταρωσε το όφθαμο του με τις ύποκριτικές άπελτιές του. Μισά έξη μήνες ό λιποθυμίες της Μάσας γινότουσαν συχνότερες, όι καλύτεροι ταχύτεροι, και τα πιο ανήσυχια συμπτώματα του άνευρισμού παρουσιάζιταν πάλι...

Ένα βράδυ ό γιατρός έμπηξε στο δωμάτιο της γυναίκός του και με τροπο φοβερό της έλεγε: — Κυρία, τά ξέρω όλα. 'Ο κ. Μιλάτζεβιτς είν έραστής σου! 'Η δυστυχής Μάσα γίνηκε κίταρχη, κ' ένα σβησμένο χρώμα θανάτου απλόθη στο πρόσωπό της. — «Σκότωσέ με!» του έλεγε Κι' έκείνος αυτό έπιθυμούσε.

«—Δέν θά χρεπίσω ποτέ μου πιά γυναίκα», της απάντησε ό Άρνολ. 'Ο ανήσυχός σου έπληρωσε και για τους δύο σας. Πρώ όλίγου μονομιάχου με τον κ. Μιλάτζεβιτς... και τον σκότωσα! Τότε ή Μάσα έπαιε λιπόθυμη κάτω... 'Αλλά ή γιατρός έλεγε φέριματα γιανι όπω τό μονομιάχου δεν θα τολμούσε να άγγίξη το όραϊού λογαζού, που έθεωρείτο ως ό καλύτερος σκευητής της Βιέννης. Έγνώστιος πένω από την γυναίκα του που κοιτουταν κάτω και της έπαισε τό χέρι. 'Ο σφυγμός της χτυπούσε άκομη, ώστε έ έβόιασε. Τότε ό δήμος την περιπαήθηε και την έανάφερε στη ζοή. «Θά προφέρης ένα φάρμα χορού, όλα τά διαβάτια σου, την διατάζε, και θά με συνοδεύσης στο χορό της Γαλλικής Προσβίαις, σάν όποιον είμαστε προσαλασμένοι.»

«—Ποτέ...δέν θά μπορέσω νάρθω, του είπεν αυτή.» «Νά ντυθής να πάμε!» πώναζε αυτός. Ερονουάχησε με τον κ. Μιλάτζεβιτς υπό τό πρόσχημα μιας έοιζος στο παγιγύθι. Εν τούτοις έλας έκπεθ ή και πρόκει έξόπαντας ά ποψε να σέ ίδη ό κύριος στο μπράτσο μου. Άλλοιως θά πιστεύουν ότι έμονομιάχου για σίνα και θα έμπεσθώ... Νάσου, τό θέλω!...» Έφρονε, θέλοντας και μη να ντυθ ή δυτοχρή γιάδεμφορούσε πιά ν' άντιπαθ ή συνάντησά της. Ντύθηκε λοιπόν με αγνία, και ό σούζυός της την έσυρεσέ χορό. Έκει συντηρημένη κατέπεσε σε μία πολυθρόνα στην άδουσα της είσοδου, όπου ένας θαλαμηπόλος έφώναζε δίονα τά όνοματα των καλεσμένων που έφθαναν. 'Ο γιατρός με μεγάλη σπουδή, σοβαρώτατος και με όλα τά παράσημα του στεκότανε δροθίος πίσω από την πολυθρόνα ής σούζυός του. Έξαρνα αφού έφριψε ένα βλέμμα στον προθρόνα έσκυψε στο αυτί της Μάσας και της έλεγε: — «Δέ σέ σκότωσε λοιπόν τό αίμαζός σου και ή λύση σου άθλητα;» — «Όχι άκόμα, δυστυχώς», απάντησεν αυτή. — «Λοιπόν, κούταζε τότε, έπρόσθεσε έκείνος δείχνοντας σ' αυτή την πόρτα, και πέθανε από χορά!» Την σιγή ή έκείνη ό θαλαμηπόλος ανήγειλε με δυνατή φωνή: «'Ο λογαζός Βαρόνος Μιλάτζεβιτς!» 'Ο όρατος άδημοκρατικός έμπηξε χαμογελώντας, και άμέσως όπως έκανε πάντοτε την άναγίτησε με τό μεν.

Έκείνη ελες σιωπηθεί από την πολυθρόνα της και όλόρθη σάν να ένικνετο με έλατήριο, κατάλομη, τρέμουσα τον κούταζε με θολό βλέμμα, σήκωσε τό χέρι στο λαίμο της σάν κάτι να την έπνικε και έανάπεσε βαρεία πάνω στο δάπεδο, τη φορά αυτή άληθινα νωρη... Τότε έγινε φοβερό σκάνδαλο. 'Ο γιατρός ρίχτηκε έπί

— ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

Μη φλυαρείτε!

Η πρώτη πράξις της κυρίας Φλόρανς Κνόν, όταν έξελέγη κυβερνήτρια της πολιτείας Άλμπαν των Ήνωμένων Πολιτειών ήτο να τοιχοκολλήσ εις όλα τά δημόσια γραφεία όπω εγγόγονται γυναίκες, μινιακίδες, στις όποιες άνεγρόφοντο δύο λέξεις μονάχα: «νόν γυοσπίνιν» δηλαδή «μη φλυαρείτε!» Πίσω από τις μινιακίδες είνε γραμμένοι οι λόγοι για τους όποιους ή κυρία Φλόρανς, σάν γυναίκα κ' αυτή που γινώσκει τά έλαττώματα του φύλου της, άπαγορεύει στις δεσποινίδες των γραφείων να χάνουν τον πολύτιμο καιρό για την ύλησεία, φλυαρώντας. Σχετικώς τά άμερικανικά φέλλα γράφουν ότι τώρα στα δημόσια γραφεία της Πολιτείας ή εργασία γίνεται πιο τακτική, πιο σύντομη και πιο πολλή.

***

Τό τέλος της γής

Ο καθηγητής Πόρες

του Πανεπιστημίου του Τορόντο, εδωκόμνος στο Λονδίνο όπου παρίστατο στις εργασίες του Γεωλογικού Συνεδρίου είνε τά έξη μιλώντας για τις γεωλογικές μεταβολές που όρχισαν να παρατηρούνται εσχάτως. Μετά πολλά χρόνια, όχι όμως και τόση πολλά ώστε να μη μπορεί να τά συλλάβη ή φαντασία μας, οι χώρες στις όποιες άνθίζει σήμερα ό πολιτισμός θά καταπονιουσιών στους όκεανούς, κάτω από πάγους ολιονύς και ένας νέος πολιτισμός θ' άνθήσει εκεί όπου βρίσκονται σήμερα οι άφιλότερες χώρες των δύο πόλων της Γής. Οι άτισσραμιακές και κλιματολογικές συνθήκες του πλανήτη μας ύφιστανται τεραστιά και οαγδαία μεταβολή.

Τέλος ό σφοδρός καθηγητής έπρόσθεσε ότι οι σεισμοί που διαρκώς παρατηρούνται τά τελευταία χρόνια είνε τό μόνο σύμμετρο σημείο από γεωλογικής άπόφως. Φανερόνουν ότι ό πλανήτης μας δέν έφθισεν άκόμη στην περίοδο έκείνη της άπόλυτου σκληροτητος που θά σιμάνη και τό τέλος του.

ΟΙΝΕΣΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Γας τελευταίας ήμερας άναπέσαν τας έγγυμίας των και ένεγρόφισαν τα πρόσωπα οι κούταθι νέοι συνδρομητάι μας:

- Κούλα Άγγελου, Μοίρα Σπαρανίου, Κ. Τσιουλιός, Αλ. Κέρας, Γ. Καστήμπερτσιν, Έλενα Οικονομου, Ουδ. Κορσουλός, Εμ. Οικονομιάκης, Σ. Νιζάνο, Γ. Σκουροπέλης, Μοίρα Νικολάου, Ελενη Μουρέλου, Η. Σανθωκος, Ουδ. Τριβαλιός, Μ. Μασάρας, Ν. Δουκίδη, Δ. Μπαβίος, Άνθρ. Μπαβίνας.

Την παρέορωσε το χορό.

του σώματος της γυναίκός του κραγιώνοντας χορού. Έπίσης ή άπελτισία του κ. Μιλάτζεβιτς θά προηλεθε άλλο σκάνδαλο, αν κάποιος άπ' τους φίλους του δέν τον τραβούσε έξω. Όλοι οι προσκαλεσμένοι άνεχώρησαν τότε κατατρομαγμένοι. Πένθος και σιωπή απλώθηκε στην πρό έίλιου κατάφυτη άδουσα του χορού, όπου ένα έγκλημα σιληρό και άπάνθρωπο ελε διαπραχθ ή.

Ο Μανρικίος τελειώσας την διήγησή του έόπισας, και για μία στιγμή σιγή έπεκράτησε γύρω του. Έχαν φριμάσει όλοι και ιδίως αυτός ό Περέρια, φάνηκε όμως έν τ ή μεταξύ ή οικοδέσποινα ή όποια τους έφώναζε εδύμα:

— 'Εί λοιπόν, κύριοι, τελειώσατε τά σιγάρα σας; Οι κυρίες σάζ ζητούν.

Ο Περέρια έπιασε από τό χέρι τό Μανρικίο.

— Και ό γιατρός τι άπόγινε; έρώτησε.

— Καθός σάς είλα, γόχηκε την έκδικήσι του σχεδόν μιά μέρα μόνον. Κατόπιν ελες την άπρονήσια να όμολογήσ το έγκλημά του, τό όποιον δυστυχώς είνε ποινικώς άτιμώροτο. Άλλά ή διαμονή του στη Βιέννη του έγίνετο δύσκολη. Σήμερα βρίσκεται στη Βαρσοβία, όπου έχει μεγάλη πελατία και όπου έξακολουθεί να λέγη εις τους πάσχοντας, από καρδιακό νόσημα άσθενείς του:

«Πρό πάντων ν' άποφύγετε τας σιγανήσεις...»

Φρανσουά Κοπέ